

[Steen Folke.]

er harmoniseret i et vist omfang, og man kan henvise til det handlingsprogram, vi blev præsenteret for i december måned for uddannelserne. Programmet indeholder altså allerede konkrete forslag om europæisk dimension og identitet, for nu at bruge nogle af Tindemans' vendinger, samt en slags karakterbog, et „school record card“.

Det energipolitiske samarbejde er som bekendt allerede veludviklet. EF-politikens hovedsigte er at gøre EF-landene mindre afhængige af olie ved at satse stærkt og ensidigt på atomkraft. Det er det, som i udenrigsøkonomiministerens redegørelse hedder: „Produktionen af alternative energiformer må forøges.“

Hvis nogle kommer til at tænke på vindkraft og solenergi, så er det helt hen i vejret. Det, det drejer sig om, er atomkraft. Det er jo også en såkaldt alternativ energiform.

Om det militære samarbejde står der som bekendt nogle kontroversielle ting i Tindemans' rapport, dels det meget citerede: „Den europæiske union vil ikke blive fuldkommen, så længe den ikke har en fælles forsvarspolitik“, dels mere konkrete planer om fælles våbenproduktion og oprettelse af et våbenagentur. Nu er der fra et socialistisk standpunkt ikke nogen afgørende forskel på, om et sådant samarbejde om militærpolitik og krigsoprustning foregår inden for NATO, hvor der jo også er oprettet en Eurogruppe, eller inden for EF, men det militærpolitiske perspektiv ved EF er jo i eklatant modstrid med, hvad EF-tilhængerne søgte at bilde os ind før den danske folkeafstemning.

Efter den engelske folkeafstemning sidste år er der for alvor sat gang i arbejdet med at opbygge EF-unionen. Med den socialdemokratiske regerings accept skal der i den kommende tid ske en række ændringer af EF-samarbejdets former og institutioner. Der er for det første forslaget om ophævelsen af skellet mellem det traktatmæssige og det øvrige politiske samarbejde. Denne skelnen har voldt kvaler ved tidligere topmøder, så nu er det om at gøre en dyd af nødvendigheden og legitimere en allerede i vidt omfang eksisterende praksis.

Apparatet har man sådan set allerede i artikel 235 i Romtraktaten. Det må være den, Tindemans tænker på, når han siger: „Det vil ikke volde særlige problemer at

udvikle nye politiske retningslinjer på grundlag af traktaterne. De bestemmelser, der forer os, er klare, og der findes mange fortilfælde.“

I øvrigt vil jeg da gerne bede ministeren om at oplyse, i hvor mange tilfælde Rådet og Kommissionen har gjort brug af netop artikel 235 i traktaten.

Der er dernæst på det institutionelle område indførelsen af direkte valg til EF-Parlamentet. Regeringen har jo gjort et stort nummer ud af to ganske uvæsentlige forbehold dels omkring dobbeltmandatet, dels omkring den selvstændige valgdato, og da vi diskuterede det direkte valg her under den sidste EF-debat, sagde man, at dette med at indføre direkte valg havde ikke noget at gøre med at give udvidede beføjelser eller udvidet kompetence til Parlamentet. Det var slet ikke det, det drejede sig om.

Så sent som i går har vi behandlet her i Folketinget et forslag om lige præcis at give udvidet kompetence til EF-Parlamentet i budgetanliggender. Det er helt klart, at det direkte valg er et led i den styrkelse af EF-Parlamentets rolle, som er ved at blive etableret, og hvor Parlamentet gradvis vil blive tillagt udvidede beføjelser. Det siger sig selv, at dette bliver på de nationale parlamenters bekostning, og det bliver på Ministerrådets bekostning. Den gradvise øgning af EF-Parlamentets kompetence vil være med til at udhule den vetoret, som blev fremhævet som en afgørende forudsætning ved den danske tilslutning til EF.

Endelig kan man også på det institutionelle område nævne Tindemans' tanker om en styrkelse af Kommissionens formand med beføjelser til selv at udpege sine kommissærer.

Styrkelsen af de overnationale organer og inddragelsen af nye samarbejdsfelter er i klar strid med Danmarks indlemmelse i EF som anbefalet af mange herværende danske politikere. Vi ved godt, at der i dag er solgt ud af løfterne, at der i Folketing og markedsudvalg er flertal for den politik, der fremlægges og føres. Sikkert er det dog, at den almindelige arbejdende befolkning ikke er af den mening. Den såkaldte europæiske union har ikke samme omdømme uden for Christiansborg som herinde.

Tindemans bruger som overskrift på et af sine afsnit udtrykket „Menneskets Europa“.